

La gana, imperiosa, reclama el dinar (l'únic veritable «àpat» del dia), que fem durar llarga estona.

Després, reposem i discutim el pla per demà. Decididament demà partirem; aquesta nit serà la darrera que passarem als Esparvers.

Mentre la tarda s'escola i arriba, calmós, el capvespre, fem una passejada pel bosc que cobreix els vessants del Pic de la Muga, vorejant el riu de la Llosa, avall.

En un cel ple de melangia, rumb al Nord, erren incertes flotes de núvols, monstres i castells, fills de la màgia. Porten de la plana secrets delicats que només han de dir—en l'idil·li— a les punxes més altes de la muntanya amiga. Floten en l'aire, eternament lassos; es gronxen amb pompa, i ostenten, solemnes, llurs coloraines fastuoses que varien de morat al carmí i es destaquen sobre el sàfir esmorteït de l'espai.

La fosca vencent la llum—aquest és el dolor de cada vespre—esvaï lentament les fantasies de l'encís.

28 de Març - De bon matí un fred intens, obsessió constant, ens desperta; les sabates són rígides i el posar-nos-les esdevé un problema. Embalbits, sortim al defora, on amb els esquís als peus prodiguem llargament uns passos de cursa i unes cabrioles que aconseguen reanimar-nos.

A les 8'10, la cabana endreçada i carregats els sacs, abandonem definitivament els Esparvers, no sense una punta d'emoció i de recança.

Vall de la Llosa amunt, seguim els rastres d'ahir per decantar-nos aviat cap a Llevant. No són encara les 10 quan ens trobem amb la més gran sorpresa, a la Portella Blanca d'Andorra, als 2,515 m. Hi descansem un moment, en contemplació del panorama; la silueta blanca—enlluernant—de les carenes perfilant-se sobre el blau puríssim d'un cel perfectament serè. Una llum intensa banya les altures, amb un esclat esplendorós. Jaguts sobre la neu glaçada bentost: som presos d'una dolça beatitud.

A les 10.30, deixondits, iniciem la baixada vers la vall de Campcardós, que s'esten, interminable, cara a l'Est. Passades unes cornises—joguina del vent—podem calçar-nos els esquís i deixar-nos endur avall. Els primers pendents, molt inclinats, obliguen a evolucionar amb precaució puix, el pes de la motxilla i l'amenaça del piolet fan una caiguda doblement desagradable. Més avall, seguint el fons de l'ampla coma que neix a la Portella, ens permetem el luxe de llançar nos pel dret—delectança d'abandonar-se a la gravetat!—deixant-nos embalar pels tobogans que formen unes ondulacions suaus.

Són les 10.45 quan, planejat per la vessant dreta de la vall de Campcardós, ens atansem a la vall afluent que de la Portella Blanca de Maranges davalla vers el Nord. Hi entrem al cap de poc per encetar la tasca ben feixuga de remuntar-la fins el peu del Pic Marfaing o Roc Colom, objecte de les nostres ànsies. Ens sorprèn, coneixedors que som d'aquests indrets, la gran quantitat de neu que s'hi ha acumulat, ocultant una tartera amb roques de grosses dimensions que a l'estiu fa ben penible el pas. Ara, és un sol primavera el que esdevé molest; en la neu fonent i tova, la pujada es fa difícil i per altra part som obligats constantment a fer ús de les ulleres per evitar l'enlluernament.